

jelige: Borelly

Jelige: Borelly

Menetszél

Mindig az esti volt a legrosszabb. Eleinte kifejezetten szerettem – egész más arcot kaptak az utcák, mikor már nem nyújtott társaságot nekik a napfény. Másféle emberek lakták be a várost, új szemszögből néztem mindenre, ami sötétségbe burkolózott. A falak kiélesedtek, az emberek gyanúsakká váltak, a levegő felfrissült.

Aztán ráuntam. Elvesztette a varázsát. Sokáig elhúzódott, egyszerre gyötört az éhség és a kimerültség, és a fejemben még hosszú órákon át folytatódott a műszak. Mikor a kocsiiban beiktatott rövid alvás után a túlélést kockáztatva hazavezettem, hogy a tompán lüktető nyakammal bevánszorogjak a házba, mindegy volt, hogy már nem ülök a kormánynál. Lehunyt szemem mögött is láttam a forgalom fényeit, ott sűgott fülemben a motor nehézkesen köhögő zaja, és szinte minden hajnalban fékcsikorgásra riadtam. Délelőtt tízkor már senkire sem emlékeztem azok közül, akiket előző nap fuvaroztam. Törlődött minden. Nem maradtak velem arcok, illatok, hangok. Csak a pislákoló taxióra és a cím, amit megadtak. Néha egy mélybarna zakó gyűrött gallérja, vagy a piros pénztárca, amit pár hete láttam valakinél, mikor a türelmetlenségtől remegő tenyerembe számolta le a díjat, és most egy olyan bolt kirakatából bámul rám gúnyosan, ahonnan még a papírtáskát sem engedhetném meg magamnak. Az a nő meg borraivalót sem adott.

Ma egy éjjeli bár elé hívtak, kicsit késtem. Rég megtanultam, hogy ha szabadkozással kezdem a dolgot, csak magam alatt vágom a fát. Kimerítő nap volt, nem terveztem céltalan társalgással elütni az időt, már a ködös időjárás gondolatától is zsongott a fejem. Ott állt a társaság a nyirkos járda szélén. Fialat lányok lenge ruhákban, egy mellettük álló fiú próbálta az egyikükre ráerőltetni mélykék pulóverét. A klub villódzó fényei alatt beszélgettek. Leengedtem az ablakot.

– Majd mikor hazalátogatsz, visszaadod. Nem fog hiányozni.

– Komolyan nem fázok! – ellenkezett nevetve a lány, és finoman eltolta magától a ruhadarabot. A fiú rosszállóan megcsóválta a fejét, és futólag megölelte.

– Itt a taxid – mutatott felém. A lány bólíntott, sorban megölelt mindenkit, míg én türelmetlenül doboltam a kormányon. *Mindegy, az óra jár.*

Hallottam az ajtó nyílását, a többiek hangosan vihorászva búcsúzkodtak tőle, míg beszállt. Ahogy köszönt, megcsapott az alkohol keserű szaga, és komoran néztem végig, amint esetlenül bemászott a hátsó ülésre a magassarkú cipőivel hadakozva. Nagyot sóhajtva hajolt le, és elkezdett a kapcsokkal babrálni, én pedig az autó mellett vadul integető barátait figyelmen kívül hagyva finoman a gázra léptem.

– Hova lesz? – kérdeztem. Az irányjelző monoton kattogásához igazítottam ujjaim dobolását a kormányon. Meglepetten felkapta a fejét, mint aki megfélekedett arról,

jelige: Borelly

hogy címet kell megadnia, ha haza szeretne jutni. Mélázva kinézett az ablakon, majd a visszapillantó tükörben találkozott a tekintetünk. Vagy tizenöt évvel fiatalabb lehetett nálam, épp csak betölthette a huszonötöt. Sminkje csomókban tapadt a bőréhez a szeme alatt, eperszínű rúzsát igazgatta ujjjaival.

– Remélem, nem okozok túl nagy kellemetlenséget... Lehetne, hogy csak nyitott ablakokkal autózunk egy kicsit? – kérdezte bátortalanul. Nem válaszoltam, csak leengedtem a hátsó ablakokat, ahogy kérte, és kapkodva hátranyújtottam neki egy papírzacskót. Nem hiányzott, hogy hányást sikáljak az üléskárpitból alvás helyett. – Elnézést kérek az állapotom miatt. Ünnepeztünk – nevetett feszengve, ahogy kihúzta az ujjaim közül, és maga mellé tette az ülésre.

– Nem probléma – feleltem. Egy nap majd az én lányom is viszi haza így valaki, felesleges tagadnom. Láttam a tükörben, hogy lágyan mosolyog. Mikor rátértem a főutcára, kinyomta jobb karját az ablakon, és ahogy hátrapillantottam, hogy megnézzem, mi baj, láttam, hogy hullámozni kezdett vele a levegőben. Finom mozdulatokkal forgatta a csuklóját, barna, loknikba göndörített haját összeborzolta a szél, de nem törődött vele. Egy pillanatra józannak tűnt.

– Gondol néha a halálra? – kérdezte hirtelen, pár kényelmes csöndben töltött perc után. Balra kanyarodtam. Szélesre tárt ajtók mellett haladtunk el, az éjszakai élet hangjai egy-egy röpke pillanatra beszűrődtek hozzánk, hogy aztán ismét kiszökjenek a sötétségbe. Nevetéstől és kiáltásoktól visszhangzott a tér. Mostanra éreztem a hajából áradó cigifüst szagát is. Elhúztam a szám.

– Igen – vontam vállat. Ebben az utcában narancssárga fénybe vont mindent a közvilágítás, tisztábban láttam a szélvédőre száradt esőcseppek nyomait. *Holnap muszáj időt szánnom arra, hogy lemosom a kocsit.*

– Beteg vagyok – jelentette ki álmatag hangon, ködös tekintetét az elsuhanó épületekre függesztve. – Rák. Túl késő a kezelésre.

Zakatoló szívem a gyomrom mélyébe zuhant. Elfehéredett ujjaimat bámultam a kormányon, hirtelen nehezebb lett a nyelés, ahogy próbáltam mondani valamit. Nem jött ki semmi. Csak az irányjelző gépies hangja valahol az elmém mélyén. Most először nem volt bekészített, gépies válaszom, amit ezredszer is lustán előhúzhatok a zsebemből. Zúgott a fülem. A tükörbe pillantottam, kerestem a fiatal, névtelen lány arcán valamit, bármit, amiből rájöhettek, mit gondol, mit érez, hogy beszélhet erről *így*. Hallottam a mellkasomon át a szívem hevesen dübörgő reakcióját. Gyorsabban felfogta a mondat igazi tartalmát, mint én. Nem kelhettem vele versenyre.

– Minden rendben lesz – folytatta lágyan, mintha egy zárt ajtó mögül szólt volna. Az az érzésem támadt, hogy nem hozzám beszél – nem igazán. Csak a kulcslyukon szűrődik át a hangja, én pedig épp arra tévedtem, és fültanúja vagyok annak, ami igazából csak rá tartozik. Hagytam, hogy mondja. – Búcsúbulit szerveztek nekem a kollégák, arról jövök. Persze nem tudják... Azt mondtam nekik, hogy elvállaltam egy állást külföldön.

jelige: Borelly

Rám pillantott, vonásai néha élesebben kirajzolódtak, ha utcalámpa alá értünk. Vékony ujjjaival hátrafésülte haját kipirult arcából, sóhajtott. Kapkodó tekintettel kerestem rajta az elmosódott sminket, a ferdén felvitt rúzszt, de csak őt láttam. Talán legközelebb a pulóveres fiú hív majd a bárhoz, őt veszem fel egy hűvös, őszi éjjel. Szótlanul mosolyog majd a telefonja kijelzőjére a kellemes este után, mit sem sejtve, a kék fény kényelmes illúziójába burkolózva. Kivilágított alagutak alatt haladunk majd el, kellemes dallam szól a rádióból, én pedig elfelejtem a hangját, amivel megadta a címet. *Majd mikor hazalátogatsz, visszaadod. Nem fog hiányozni. Szúrt a szemem.*

– Épp csak azt nem mondtam, hogy a külföld az égben van.

Felhúzta az ablakot, hirtelen nehéz csönd telepedett ránk a besüvítő szél zaja nélkül.

– A Krizantém utca 9-hez, legyen szíves – kérte tükrösen csillogó szemekkel, és ismét lehajolt, hogy visszavegye a kényelmetlen túsarkút. Nehezet nyelve bólintottam, az irányjelző kattogni kezdett, és kikapcsoltam a taxiórát.